Karikatür

Balkanlılar — Çorbacı, biz de çulları şu yeni moda elbise ile değiştirmek istiyoruz..
Patron — Evvelâ kafalarınızı değiştirin, bu kafalara o elbise uymaz!.

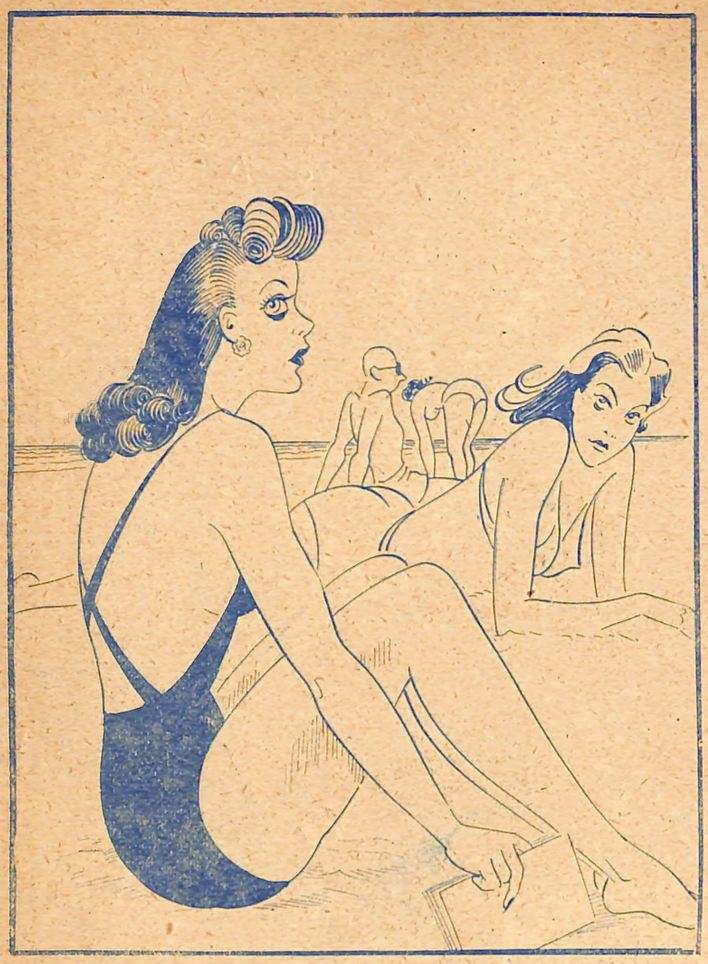

— Evlenme ümitlerim suya düştü...
— Tevekkeli değil, koca bir mevsim sularda onu aradın!

ANKARAYA MEKTUP

BİRAZ HAYAT FELSEFESİ:

Bilmem ara sıra siz de benim gibi düşünür müsünüz? Benim bazı günüm olur ki seksen çeşit işle geçer ve akşam olunca bir muhasebe yaparım:

— Acaba bunları ben mi yaptım? Yoksa bir rüya mı gördüm?

Alnımın derisini katlayıp sıkarım. Evet, ben yaptım. Rüya değil bu.

Şöyle böyle yarım asır yaşadım. Geriye bir bakıyorum. Sanki bir gün yaşamışım gibi. Hayat o kadar kısa ve tabiat o kadar zalim ki insan tam hayat imkânlarını biraz yoluna koyunca evvelâ sıhhat elinden gidiyor ve tam tecrübelerinin mahsulünü toplayacağı sırada da can çıkıyor.

"Ömrün tadı olmazdı eğer daim olaydık,,

diyen şair belki doğru söylemiştir. ama, bunu söyliyen Hüseyin Suat dahi tam çıkan piyango i.e şöyle bir rahat nefes alayım derken göçtü gitti. O sırada kendisine sorsaydık, muhakkak ki bu fikrini nakzeder ve:

"Sever hayatı beşer tâ seri mezarında,,

derdi.

Neden böyle felsefeye saplandım bilmem? Ben hayatın kısalığından bahsile bir de yeni icaba göre sür'ate kapılarak onu daha kısalttığımızdan bahsedecektim.

Evet, biz şimdi bir acelecilik, bir çabukluk içindeyiz. Sanki öbür dünyaya daha seri gitmek için telâştayız. Hiç bir şeyin lezzetini tadamıyor, zevkini süremiyoruz.

Meselâ, eskiden seyahat bir zevkti. Uzunca seyahatler için yapılmış yaylı arabalarda yataklar üzerine serilir, sağa ve arkamızdaki yastıklara gömülerek yolculuğun zevkini tada tada, içimize sindire sindire seyahat ederdik. Güzel manzaralı yerlerde, su başlarında arabamızı durdurur, kızarmış tavuklarımızı yahut et sövüşlerimizi yer, yine şilteye uzanarak uyuya uyuya yolumuza devam ederdik. Şimdi öylé mi ya? Bir tren bölmesinin bir kişilik yerinde sıcaktan pişerek ha babam, ha babam koşa sıçraya gidiyor ve hurduhaş oluyoruz.

Güle oynaya, üstü kapalı muhacir arabasile bol yiyecek sepetleri arasında bir Alemdağı seyahatini şimdi arkamızdan toz fışkırtan bir otomobil içinde sandoviç yiyerek koşmağa değişiyoruz.

Ben geri kafalı değilim ama, eski muhteşem pazar kayıkları mevcut olsa galiba onlara motörleri de tercih edemiyeceğim.

Düm tekli ve usulünde bir ağır aksak şarkı bence elbette ekspres caz müziğinden güzeldir.

Ne oluyoruz, telâşımız ne? Yaşamağı bir iş, bir angarya değil, bir zevk, bir saadet telâkki edip acele etmeden onu sindire sindire, yudum yudum tatmalıyız ve içmeliyiz.

Bugün eski Kıbrıs eşekleri ve yahut katırlarla Kadıköyünden Fenerbahçeye gitmeğe talip belki de kalmamıştır. Elbette ki herkes sıkışık bir halde tramvayla ve daha çabuk gitmeyi ister. Fakat bayım, ben hayalimdeki o rahvan yürüyüşlü hayvanların sırtını tercih ederim dersem bilmem ki ne buyurulur?

Çünkü bana öyle geliyor ki, süratli nakil vasıtası hayatımı da çabuk sarfediyor ve yine öyle zannediyorum ki kaplumbağa yürüyüşlü vesaiti nakliye ile zamanımı tasarruf ediyor ve hayatımı az harcıyorum.

Bütün bu düşüncelere rağmen bir itiraf; İnsan hayatının sonlarına yaklaştıkça galiba uzun yaşamak ihtirasına kapılıyor. Yoksa, söz aramızda, iyi marka bir otomobili, lüks bir deniz motörünü kim istemez?.

— Madem ki iyi yaşamak, hayatı yudum yudum içmek istiyorsun; hodri meydan!.

Diyeceksiniz. Evet, gayret edelim. Sonbahar İstanbulu âdeta yaldızladı. Deniz ve yeşillikler daha renkli, dağların gösterişi daha efsanevî... Fakat olmuyor ki, zalim düşünceler kafamızı kemirirken bu kadar güzelliği görmemiz mümkün değil... Hem her şey de telâkkiye bağlı. Ne kadar insan varsa o kadar da hayatı anlayış telâkkisi var. Esas olan şudur ki; hayatından memnun olabilen bahtiyardır.

Bu kadar göze batan güzelliği hissedebilmek için bazan bütün hislerimizi zorlamak mecburiyetinde kalıyoruz. Meselâ ben İstanbuldayım; fakat lâf, onun güzelliklerini her dakika tadamıyorum ki. Bir Fransız kadın edibi "Güzellik güzel kokulara benzer; burun alışınca hissedilmez olur,, demiş, çok doğrudur. İşte bu güzellikleri içinde olanlar da pek anlamıyor, çünkü gözü alışıktır. Komşunun komşuya güzel görünen karısını bir de o kadının kocası olan komşuya sorunuz.

Hulâsa dünyada her şey inci ve itibarî kıymete bağlıdır ve insan elinde olan saadetini mesudum diyebildiği zaman anlar. Marifet, yaşarken çabuk da olsa yavaş da olsa o zevki tadabilmektedir. Ötesi boş lâftır...

Zaparta

Maarif Müdürümüz
VEDAT FIRAT

İş Bankası Müdürü
MECİT DURUSOY

No. 508, CİLT: 20, SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 20 EYLÜL 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

BOĞAZIMIZDA GÖZÜ OLANLARA :

— Tehlikeli bir Boğaz!..

— Sizi kasadar yapacağım amma paralarımı yemiyeceğinize dair bir teminat vermeniz lâzım...

— Merak buyurmayınız bayım, benden daha emniyetli kasadar bulamazsınız! Mide hastalığı çekiyorum, doktor, mahallebiden başka şey yiyemezsin, dedi!..

HAFTADAN HAFTAYA

DEMOKRASİ İLMÜHALİ

Arkadaşı masa başında cayır cayır yazı yazıyor buldum ve sordum:

— Ne o... Piyes mi yazılıyor?

Başını kaldırmadan cevap verdi:

— Hayır... Bir ufak risale... Çok tutulacağını ve bana bir hayli miktar dünyalık getireceğini umuyorum... Bir kaç milyon basmak isterdim. Fakat sermayem şimdilik ancak bir kaç bine kâfi... Fakat bir iki gün içinde ekmek peynir gibi eriyince tekrar bastıracağım... İcabederse bütün matbaaları angaje ederim. Efendim insan zamanını kollamalı ve büyük sürümü olacak şeyi keşfetmeli...

— Çok söyledin... Fakat ne yazdığını anlatmadın.

— Sıra ile... Bizde en çok satmış olan risale nedir? Mızraklı ilmuhal değil mi? Mızraklı ilmühalin girmediği iki evli bir köy var mıydı memlekette? Muhakkak ki okumak bilmiyenler de beş on paraya onu alırlar; bilenlere okutur ezberlerlerdi...

— Demek eski Mızraklı ilmühale bir nazire yazıyorsunuz?

— Ta kendisi... Hattâ adı da ona benziyor: Demokrasi ilmühali... En kelli felli Üniversite profesörlerinden mahalle kahvesindeki çoluk çocuğa kadar şimdi herkes ona merak sardı... Fakat gazetelerdeki tartışmalardan sonra...

Gülümsiyerek sözünü kestim:

— Münakaşa yerine kabul edilen şu tartışma kelimesi ne kadar da uydu... Malûm ya bu kelime yalnız pehlivanlar için kullanılırdı. Er meydanında pehlivanlar evvelâ birbirlerini el ense ederek; kolundan, bacağından tutup bırakarak kuvvetinin derecesini tartarlardı. Şimdi yapılan münakaşalar da aşağı yukarı bunların ayni olduğu için tartışma kelimesi son derece uygun bir gazete terimi olmuştur.

— Orası öyle... Fakat bırak sözümü bitireyim... Evet demokrasi mezhebini herkes başka türlü anlıyor... Şu halde ben Yalçın, Atay, Yalman, Sertel gibi büyük imamların kavillerini ve tefsirlerini toplayıp eledikten ve kalbur üstünde kalanları birbirile uzlaştırdıktan sonra herkes tarafından kolayca anlaşılıp ezberlenecek bir demokrasi ilmühali meydana getiriyorum.

— Güzel fikir. Fakat senin yazdıkların âdeta tiyatro diyaloglarına benziyor.

— İlmühal de tiyatro piyesi gibi sualli cevaplı olmaz mı ya? Mızraklıyı ne çabuk unuttun?

Benim mektepte ilmühal okuyuşum üzerinden en aşağı kırk sene geçmiştir. Ama yine de pek çok sayılmaz... Gözlerimi kapayarak hatırlamağa çalıştım ve ilk sual cevapları bulur gibi oldum:

"— Müslüman mısın?

— Elhamdülillâh müslümanım.

— Ne zamandanberi?.

— Kalubelâdan beri.

— İslâmın şartı kaçtır? v.s.,,

Arkadaş kağıtlardan birini eline alarak:

Denizyollarının İzmirde sevilen kuvvetli acentası
TEVFİK ŞERANER

★

TASHİH

Geçen nüshamızda portresi çıkan Bay Haydar Çınarın resminin altına (Ege'nin nazik kamara zabiti) yazılacakken yanlışlıkla baş kamarot diye yazılmıştır. Zarif arkadaşımızdan özür diler ve yanlışlığı düzeltiriz.

— Biraz okuyayım da dinle! dedi.

* * *

"— Demokrat mısın?

— Elhamdülillâh demokratım.

— Ne zamandanberi?

— Kalûbelâdan beri.

— Kalû nedir?

— Anglosaksonların anlattıkları demokrasi.

— Belâ nedir?

— Öteki demokrasi.

— Demokrasinin şartları kaçtır?..

— Yirmi idi.

— Kaçı farz, kaçı sünnettir?

— On ikisi farz, on ikisi sünnet...

— Farz ne demektir?

— Bütün demokratların boynuna borç olan ana şartlar.

— Sünnet nedir?

— Bazı büyük demokrat devletlerin amelde, yani pratikte tatbik ettikleri usuller...,,

Arkadaşım okumasını keserek sordu:

— Nasıl bir şeye benziyormu?

— Mükemmel, dedim, pek beğendim.

— Öyle ise sana aşağı kısımlardan da bir şey okuyayım.

Arkadaşım kâğıtlarını karıştırdıktan sonra tekrar okumağa başladı.

— Demokrasinin farzı ayın olan şartlarından birincisi nedir?

— Milletvekili seçimi. Halk kendi arasından - nizam ve tüzüğüne göre - minasip miktar vekil seçer ve bunları kendi adına memleketi idareye memur eder.

— Farz olan ikinci şart nedir?,,

Arkadaşımın sözünü kestim:

— Güzel amma eksik!

— Neden?

— Seçimin usulü ve kaç dereceli olacağı hakkında da biraz bir söylemeliydin!

— Dikkat etmedin. Ben burada yalnız farzlardan bahsediyorum. Farz halkın Milletvekili seçmesidir. İntihap dereceleri sünnetler ve müstehaplar bahsinde geçmek lâzım gelmez mi?

— O da doğru ya...

— Fakat mademki merak ettin. Onları bulup okuyayım.

Arkadaş yine kâğıtları altüst etti ve aradıklarını bulup okudu:

* * *

"— Seçim kaç derecelidir?

— Bazı imamların kavline göre bir dereceli, bazılarının kavline göre iki derecelidir. Bir dereceli intihap sünnettir. Çünkü büyük ve makbul demokrasi imamları öyle hareket ederler. İki dereceli intihap müstahaptır. Yani lüzuma göre o dahi makbul ve caizdir. Nasıl ki suyun bulunmadığı yerde teyemmüm caiz olur.

— Bu iki intihap arasındaki esaslı farklar nelerdir?

— Bu iki intihap arasındaki fark esastan ziyade şekildedir.,,

Gözlerimi açarak arkadaşın sözünü, daha doğrusu okumasını kestim:

— Ama yaptın ha!..

— Peki ama sen ne diye sözümü kesiyorsun? Bu farkın niçin esastan ziyade şekilde olduğunu aşağıki cevapta anlatıyorum. Nah işte.

Arkadaş yine okudu.

"—İki dereceli intihapta büyük halk bir nisbet dahilinde ikinci seçmenler seçer. Bunlar dünya ahvaline akılları erecek ve memleketi temsil edecek değerli şahsiyetleri tartıp ölçecek kıymette okuyup yazmış aklı başında insanlardır. Kumaştan anlamıyan kimse nasıl daha iyi anlayan birini kumaş seçmek için kendine vekil yaparsa halk da insan sarrafı zannettiği insanları öylece kendine vekil yapar.

— Bir dereceli seçimlerde reyini kullanan bütün halk en ehliyetli kimseyi kendine vekil yapmak iktidar ve kabiliyetini elde etmiş midir?

— Hayır. Okuma yazma nisbetinin biraz farklı olmasına rağmen halk her yerde halktır. Yani politika ve dünya işlerini pek öyle fazla eşelemeden kendi işile meşguldür. Etrafındaki beş on kişiden fazla kimseyi tanımaz. Hasılı Amerika ve Avrupa köylüsü ile bizim bu tarafların köylüsü arasında fazla fark yoktur. Bu itibarla Amerika ve İngilteredeki köylü Milletvekili seçeceği zaman itimat ettiği bir takım kimselerden akıl sorar; kimi kime tercih etmek lâzım geleceğini danışır. İki dereceli intihapta ise emniyet ettiklerine:

"— Sen benim yerime en münasip adama rey ver.,, der.

Görülüyor ki fark esastan ziyade şekildedir. Yani bir dereceli seçimde halk reyini kendi elile, iki derecelide başkasının elile sandığa atar.

Karikatür

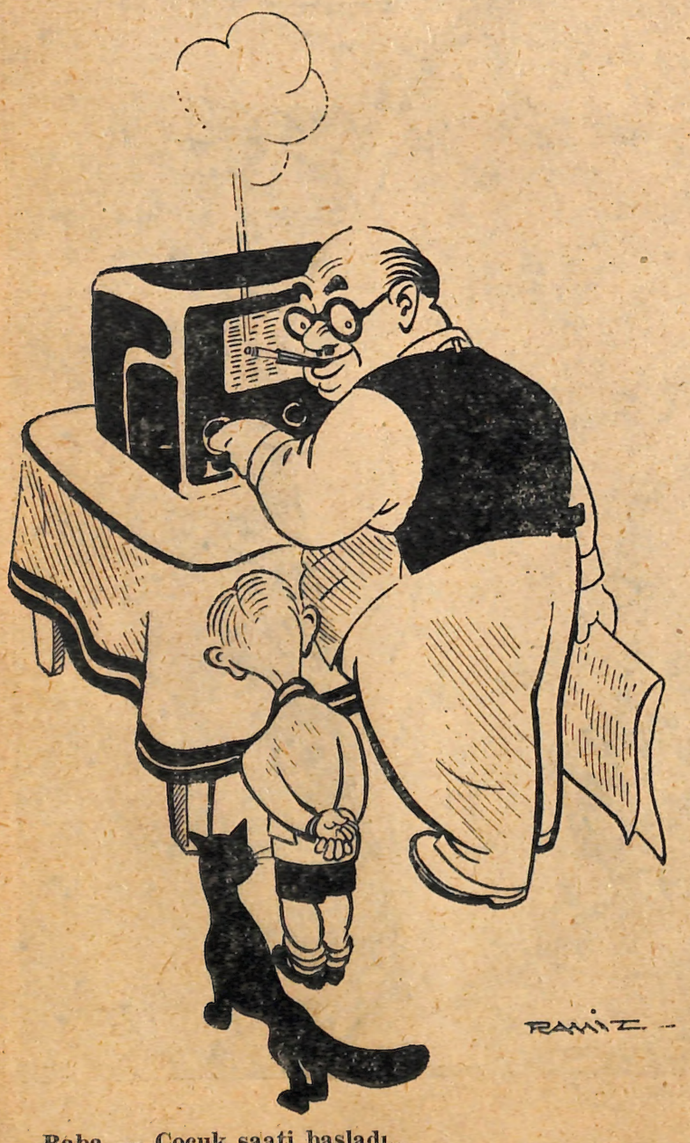

Baba — Çocuk saati başladı..
Oğlu — Çocuk saati değil, konferans veriyorlar.
Baba — İyi ya... Sakallı bebekler için ninni saati!..

BALO HAZIRLIKLARI BAŞLADI:
— Aman Marikacığım tuvaletimi fazla kısaltma, kocam kıskançtır. Sonra bacaklarım fazla göründü diye kavga eder!..

BELEDİYE DAİRESİNDE

Nikâh memuru evleneceklere ve şahitlere yerlerini göstererek oturttu. Defterini açtı. Gözlüğünü taktı. Orada yazılı herkesin hüviyetini tesbit eden yazıları okudu. Sonra:

— Bayan Gülfem!. dedi. Ahmedi kocalığa kabul ediyor musunuz?

Gülfem gözlerini açarak cevap verdi:

— Elbette kabul ediyorum. Ne deye geldik buraya kadar?!.

— Artık plâjlara veda ettik...
— Üzülme güzelim.. Soyunmak için yer mi yok?. Balo mevsimi başlıyor!..

— Bu kadın kendini hiç yakmıyor!
— O başkalarını yakıyor.

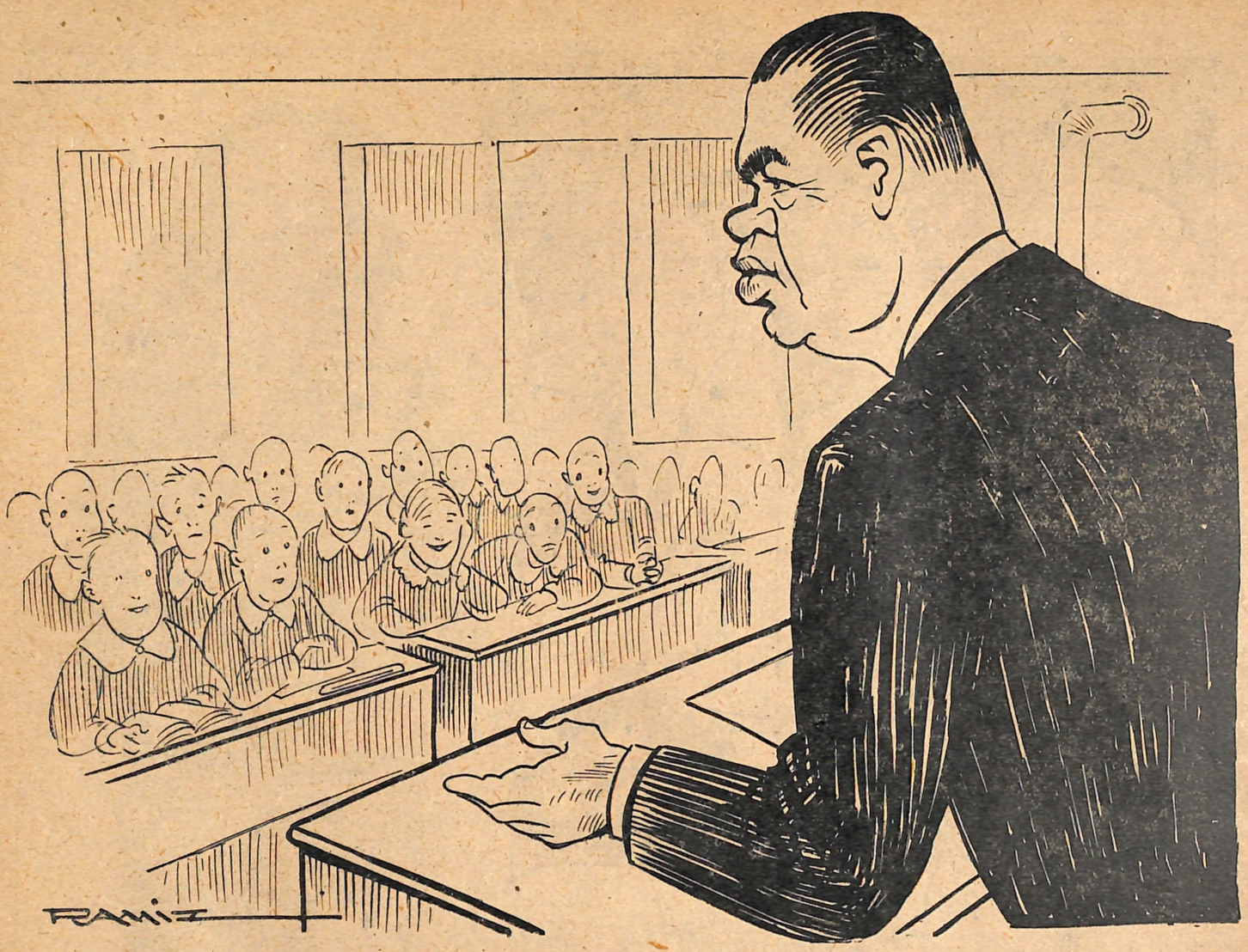

MEKTEPLERİN AÇILIŞ GÜNÜNDE SAYIN VALİMİZ İLK DERSİ VERİYOR :

— Vavrulalım kafalarınızı tramvaylarımız gibi tıklım tıklım bilgi ile doldurmalısınız. Şehir Tiyatrosu gibi harap ve eski düşünceleri yıkınız, zekânızın viraneliklerini ilim ve fen çiçeklerile Yeşil Saha haline koyunuz. Biz de sizin yükselmeniz için boş durmuyor şehrin her tarafına merdivenler yapıyoruz. İstiklâl yolunda çukurlara yuvarlanmadan yürüyünüz. Ve bu dersleri su gibi ezberleyiniz... Fakat bizim İstanbul suları gibi değil ha!!!...

Akıl Hocası

Direklerarasında G. V. :
"Tavlanın kökü nereden geliyor?,,

CEVAP :
Tavlamaktan... Tavlamak, hem koltuk vermek, hem de kafese koymak manasına geldiği için bu oyuna uygun görünmüştür: Oyunun gayesi, sizin gibi oyuncu yoktur, diye karşısındakini pohpohlayarak kesesini tırtıklamaktan ibarettir!

★

Denizlide K. D. :
"Bizim horozlara gazel, şarkı öğretmek kabil değil midir?,,

CEVAP :
Belki kabildir amma lüzumu yok. Zira Denizli horozları, notasız öttükleri halde, yine dünya kadar para ediyorlar; bizim şarkılı gazinolarda nota bilmiyen güzel bayanlar gibi.

★

Zonguldakta M. T. :
"Kömür madenleri herkesin işine yaradığı halde neden kömür amelesine pek yaramıyor?,,

CEVAP :
"Mum, dibine ışık vermez!,,, "Terzi, kendi söküğünü dikemez!,, gibi meşhur ata sözlerini bilmiyor musunuz?

★

Büyükderede A. M. :
"Gazinocuyum... Tavaya taze yağ koysam, müşteriler, yağın kötülüğünden şikâyet ediyorlar; bayat yağ koysam, midemiz kavruluyor diye mırın kırın ediyorlar... Ne yapacağımı şaşırdım!,,

CEVAP :
Yağ koymaya hacet yok, fiyat listesini göstermeniz kâfi: O zaman balıkları, midyeleri, ciğerleri, müşterilerin yüreğinden eriyen yağla kızartmış olursunuz!

ÇAMDEVİREN

ESKİ - YENİ

Eskiden lûgat lûgat dolaşırdı talebe,
Bir saat dinlenirdi bir cümlede ketebe.

Herkeste bol kelime, doğru terkip merakı,
Bu merak ediplerde, bittabi, son mertebe.

Sade suya çorbanın tesirinden mi, bilmem,
Kalmamıştır yazıda, sözde eski depdebe.

Yolda gençler görürüm üç beş sözle konuşur:
"Ulan, boş ver, enayi, dikiz gel, hergele, be!,,

Bu kadar sadeliği anlamak bence zordur,
Bu kadar kelimeyle nutuk verir bir bebe.

Ozanım der, dolaşır beldenin ortasından
Hangi çoban sırtına uydurursa bir kebe.

Eskiden evlenirmiş göz yumup erkek kadın,
Şimdiki evlilik de açık gözle "kör ebe,, !

Kim istemez çocukluk devrini, Çamdeviren,
Kaydedilmek olmasa yeni baştan mektebe?

Çamdeviren

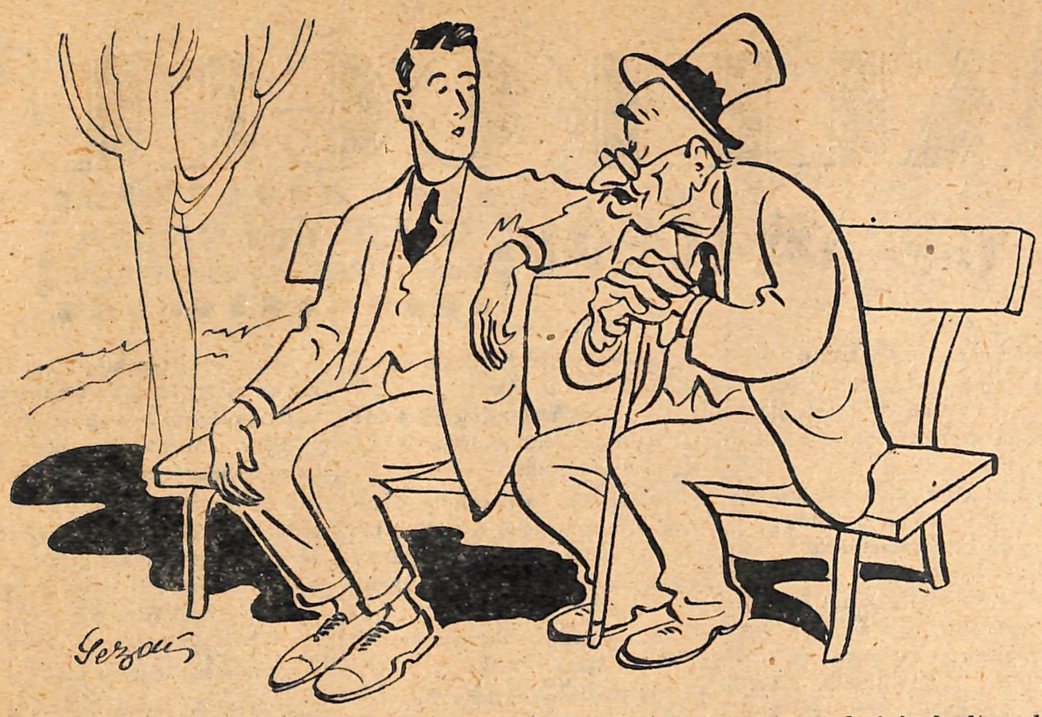

— **Bütün tecrübelerimde gördüm ki, kadınlar bir şey isterken seslerini alçaltıyorlar.**
— **Evet oğlum, öyledir. Fakat istediklerini almayınca da seslerini yükseltirler. Bunu da sonra öğreneceksin!...**

Hikâye

HERKESİN SEVGİLİSİ

Yazan: ÇALAPALA

Dört buçuk sene süren bir memurluk hayatım vardır. Bazı kimseler için memurluktan iyi bir hayat olamaz. Belli bir iş, belli bir maaş. Git, gel... Kış, yaz!..

Ne tüccar gibi iflâs korkusu, ne işçi gibi boşta kalmak telâşı!. Eğer, biraz muntazam bir insansanız, azıcık da çalışırsanız herkes sizden memnun olur; hattâ âmirleriniz bile!.

Benim çalıştığım yerde de herkes benden memnundu. Çalışkanlığımdan falan değil, güler yüzlü oluşumdan!. Sahi, ben pek güler yüzlüyümdür. Daha ömrümde kimse ile dövüştüğümü hatırlamıyorum. Ufak tefek ağız kavgalarım tabiî olmuştur!..

Neyse, orası lâzım değil, arkadaşlar beni pek severlerdi. Ben de onları severdim. Zaten çoğu da bayandı. Kadınlara karşı umumî bir zaafım vardır. Doktorların "ince hastalık,, namzetlerine kondurdukları bu umumî zaaf, bende kadınlara karşıdır.

Ne yaparsınız ki, vazifem onlara emir vermek, , disiplinle, muntazam bir şekilde çalışmalarını düzenlemek ve kontrol etmekti.

Emrimde tam on sekiz tane kız vardı. En küçükleri on sekiz, en büyükleri yirmi üç yaşında on sekiz tane kız!. Eğer bayanlar, hele genç kızlar arasında çalışmadınızsa bunun ne demek olduğunu bilemez, hattâ anlayamazsınız. Bu yaşta on sekiz kız, on sekiz tane ele avuca sığmaz şeytan, demektir. Her biri bir hayal dünyasında yaşayan ve en aklı başındası yerden üç karış yukarda uçan zırzop kızlar.

Talih onları bir araya toplamış, bir nizam, intizam altında benim buyruğuma vermişti. Eh, o zamanlar ben de otuz yaşlarımda var, yoğum... Otuz yaşlarında, oldukça yakışıklı, zeki ağzı lâf yapan, onlara göre haylı görgülü, bilgili, iyi giyinen, güler yüzlü bir adam.

Düşünün, aşağı yukarı onların ilk "erkek,, tipleri, ilk "adam,, ları bendim. Nasıl onlar her gece benim rüyama giriyorlarsa her halde ben de onların rüyasına giriyordum. Beni beğenmeleri, benden hoşlanmaları, bana gönül vermeleri lâzım gelirdi değil mi?.

Hayır!. Her gün onların gözlerinde bu aşk işaretini aradığım halde en ufak bir emare göremedim. Bilâkis beni küçümsediklerini, bana ehemmiyet vermediklerini anlatan halleri vardı.

Bu hal beni çıldırtıyordu. Diyeceksiniz ki, on sekiz kız birden sana âşık olsa ne yapardın?.. Asıl o zaman çıldırman lâzım gelmez miydi?.. Doğru!. Zaten evliydim. Bu kızlardan birile, yahut bir kaçile anlaşmamdan iyilik değil, fenalık doğabilirdi. Vazifem icabı, onlarla hiç bir zaman başka türlü bir münasebete giremezdim. Hasılı, onların bana göstereceksi güler yüzden istifade edebilecek değildim.

Fakat istiyordum; istiyordum ki beni sevsinler, benden hoşlansınlar, beni ideal bir erkek olarak tanısınlar!..

Bu duygumu yalnız erkekler anlayacaktır. Belki kadınlar da anlar. Belki bir kadın da bir çok erkek arasında kaldığı zaman ayni şeyleri düşünür, ayni şeyleri ister. Bütün erkeklerin, önünde diz çöküp kendisini sevdiklerini söylemelerini istemiyecek kadın var mıdır?. Dürüst kalmağa, eşinden başka hiç bir erkeğe yüz vermemeğe ister namusundan, ister korkusundan karar vermiş kadınlardan bile!.. Neyse, orası lâzım değil!. diyeceğim şu, ki ben kızların beni sevilecek erkek tipi olarak tanımalarını istiyordum. Hem de şiddetle!...

Nihayet bu oldu!. Bütün kızlar değil ama bir kız bana âşık oldu. Evli olduğumu, baba olduğumu, bildiği halde, kendisile birleşmemize hattâ çalıştığımız bina dışında buluşup konuşmamıza imkân olmadığını bildiği halde bir kız bana âşık oldu!..

O zamana kadar pek keyif verici bir şey olduğunu sandığım böyle sevilmenin pek can sıkıcı, üzücü, hattâ rahatsız edici bir şey olduğunu da öğrendim. Çünkü kızcağız ipin ucunu koyuvermiş, kendisini kontrol edemez olmuştu. Her halile açıktan açığa bana kur geçiyor ve benden karşılık bekliyordu.

Halbuki, dedim ya, benim kendisine mukabele etmem mümkün değildi. Benim sevmeğe, genç kızların zayıf duygularından istifade etmeğe değil, yalnızca sevilmeğe ihtiyacım vardı; o kadar! Onun yüzünden müşkül vaziyette kalmış, sözümü geçiremez, dediğimi yaptıramaz olmuştum. Durup dururken ağlamalar mı istersiniz, hırçınlaşıp isyan etmeler mi?.. Neler de neler!..

Nihayet işten çıktı da ben de kurtuldum. Bir hafta sonra öteki kızlar onun nişanlandığını haber verdiler. Tuhafıma gitti. Her zaman ciddî bahisler üzerinde konuştuğum kızlarla o günlük biraz yüz göz oldum ve öğrendim ki onun ağlamaları, sızlamaları, derin derin ah edip dalı dalıvermeleri bana olan aşkından değilmiş!. Bu nişanlandığı delikanlı ile sevişiyormuş, onunla darılmışlar da ondan böyle perişan olmuşmuş!.

Yıldırımla vurulmuşa döndüm. Bunca kız içinde bana karşı bir kişi zayıf görünmüştü. Onun da derdi ben değilmişim, başkası imiş!..

Kızlara karşı içimde derin bir kin uyanmıştı. Bazan kendimi son derece beceriksiz, bazan da onları aşırı derecede duygusuz buluyordum. Aradan uzun zaman geçmedi, ben de o işten ayrıldım. Zaten memurluk hayatı beni sarmamıştı. Nedir o? Salla başını,

— **Devamı 11 inci sayfada** —

Japon amirali Sucukis intihar etmiş. (Gazetelerden)

Denizyolları Müfettişi FERDİ TUGMAN

ÇÖMLEKOĞLU ve Ailesi

Güldürücü Roman

Yazan : Ercümend Ekrem TALU

— 33 —

kip ettikleri yolun nereye ulaştıracağını bilerek, fakat ikrardan da çekinerek, sessiz sessiz, yarım saatten ziyade yürüdüler..

* * *

Doğup büyüdüğümüz yerlerin, yıllarca uzak kalmış olsak da, günün birinde tekrar kavuştuğumuz zaman, üzerimizde eşsiz bir cazibesi vardır. Köhne bir ev, yabani otlara bürünmüş yıkık bir duvar, bodur bir minare, taşları birbirinin üstüne abanmış metruk bir mezarlık, esrarengiz bir mevkie ulaştıracak gibi kıvrıla kıvrıla uzanan tenha bir yol, eğer bir zamanlar aşinası olmuş isek, ruhumuzu hemen okşar, gönlümüzü o saat tatlı tatlı heyecanlandırır.

Çocukluk ve gençlik çağlarımızın hatıralarını hakkile yadedebilmek için onlara sahne olan yerleri ziyaret etmeliyiz. Ömrümüzün tarihi, cazibesini, içinde yaşamış olduğumuz dekorun cazibesile tamamlar. Başkalarına hiç bir mana ifade etmiyen bir taş yığını, ihtiyar bir ağaç, iki damın arasından görünen mavi bir gök veya deniz parçası, eğer nazarlarımızın ve gönlümüzün eski tanışı ise, bize mutlaka bir şeyler söyler.

İdris efendi ile karısı, gizli bir kuvvetin sevkile, aşağı yukarı bir saatlik yürüyüşten sonra, kendilerini eski mahallelerinin içinde buldular.

Dekor değişmemişti. Belki değişti ise de, o değişiklik göze çarpmıyordu. Eğri büğrü kaldırımın taşları biraz daha yerlerinden oynamış, ahşap evlerin yüzleri zamanın tesirile biraz daha kararmıştı.

Mahalleliye klüp vazifesi gören kahve yerinde duruyordu. Onun da çardağının asması belki biraz daha gelişmiş, kol budak salmış, gür yapraklarını aşağıdaki peykelerin üzerine koyu yeşil bir perde gibi germişti.

Resmî vazife dışında, sarıkla cübbeden daha acayip bir kıyafetle dolaşmayı âdet edinen imam efendi yine başında kürk taklidi, takke ile bere arası papağı ile, elifi şalvardan bozma pantalonu ve uzun etekli pardesümsü ceketi ile yanlarından geçti, fakat tanımadı.

Az daha ileride, yolun kendi evlerine doğru kıvrıldığı noktada, yarı ciddî yarı şaka çekişen iki çocuktan birini Şaziment hanımın gözü ısırır gibi oldu.

Heyecandan titriyen sesi ile sordu:

— Sen nahiye kâtibi Hüsnü efendinin torunu değil misin?

Boğazını bir şey tıkıyor gibi idi. Son kelimeler gırtlağında boğuldu.

Çocuk, kendisine sual soran yabancı kadının yüzüne dik dik baktı; cevap vermedi, Şaziment hanım sesini zorluyarak sorgusuna devam etti:

— Annenin adı Besime değil mi?.

Bu sefer, bu kadar bilgi karşısında, çocuk tastik makamında başını iğdi...

— Ne yapıyor annen? Hanımnen?. İyiler mi?.

Öteki çocuk atıldı:

— Hanımnesi öldü onun. Mezarlığa götürdüler. Teey, iki ay oluyor!.

Şaziment hanımın yüreği cızz etti. Ölen kadın en iyi komşularından biri idi.

Biraz daha yürüdüler.. Evleri, uzaktan göründü. Nasıl bıraktı iseler öylece duruyordu. Üstkatta, yattıkları odanın çarpılmış kafesini bile düzeltmemişlerdi.

Kari koca, ikisi birden, oldukları yerde mıhlanmış gibi duruverdiler. Ayakları öteye gitmiyordu. İdris efendinin çenesi titriyor, karısının yanaklarından gözyaşları yuvarlanıyordu.

— Oraya kadar gidelim mi?

Kadın omuz silkti:

— Ne yapacağız gideceğiz de?

— Hiç!. Sordum öyle..

— Sen bilirsin.

O esnada, karşı evlerin birinden, siyah mantolu, başörtülü bir kadın, elinde bakır bir güğümle çıktı, kendilerine doğru geliyordu.

İki üç adım yaklaşınca durdu; dikkatli dikkatli baktı.

— Tanıyacağım ama!.. dedi.

Ve pek kısa, hemen bir lâhza süren bir tereddüdü müteakip:

— Şaziment hanım teyzem!... Vallahi de o!..

Diye bağırarak, ellerine sarıldı. Aktarın karısı da onu tanımıştı. Mısırçarşılı diye anılan, Dağıstanlı Ebülhayr efendinin gelini idi.

İlk heyecan anı geçince, karşılıklı bir sual sağnağıdır başladı:

— Kime geldiniz? Ne yapıyorsunuz? Nerelerdesiniz? Battal, Şükûre iyiler mi?

— Sen ne yapıyorsun? Kocan çocukların ne âlemde?

— İdris efendi amcamı yalnız görsem, tanıyamazdım. Sakalsız bir tuhaf olmuş. İyisiniz ya, efendi amca?.

İdris efendi, bütün tereddütlerini yenerek ortaya bambaşka bir sual attı:

— Bizim evde kimler oturuyor?

— Sizden sonraki ev sahibi memuriyet aldı. Dışarı gitti. Ev satılık. İçinde bekçi oturuyor. İnşallah yeniden size kısmet olur. Bütün mahalle özlüyor sizi.

Ayni dakikada hem Şaziment hanımın, hem de kocasının yürekleri hızlı hızlı çarptı. Kan başlarına çıktı; yanakları kızardı. Put gibi kala kaldılar. Zihinlerinden ayni şey geçmişti.

Mısırçarşılının gelini özür diledi

— Evde iyi su tükenmiş te, su almağa gidiyorum... dedi. Kusura bakmayın. İnşallah bize de buyurun, olmaz mı?

Ve hızlı adımlarla yanlarından uzaklaştı.

★

Aradan on gün ya geçmiş, ya geçmemişti. Ayazpaşadan yükletilen eşya, eski evin kapısı önünde arabadan indiriliyordu.

Mahallenin çocukları, içine biraz da sevinç katılmış bir merakla bu ameliyeyi seyrediyorlardı.

Fâni saltanatlarının döküntülerini bu ufacık eve sığdırabilmek için İdris efendi ile karısı içerde, terler dökerek çabalayıp dururken, sokaktan bir ses geldi:

— İdris efendi! İdris efendi!

— Ne var? Kim o?

— Ben, imam!.

İdris efendi kapıya indi.

— Buyur, imam efendi!

— Ayol evi tekrar satın almışsında haber bile vermiyorsun. Ne ise, safa geldin, hoş geldin!.

— Eksik olma, hoca efendi!.. Lâkin haber verseydim ne olacaktı, sanki?

— Ne mi olacaktı? Dükkânı da birlikte sana devrettirecektim. Orası bizim kayınbiradere yaramadı. O dükkânın içine sen yakışıyordun. Doğrusu bu.

— Şaka etme hocam.. Benim kimsenin malında gözüm yok.... Dükkânı helâl ettim, senin kaynına, daha o vakit..

— Şaka etmiyorum, İdris efendi. Yarından tezi yok, dükkân senin. Hem de sattığın fiyata..

— Düşünürüz..

— Nasıl istersen..

★

Gece, karı koca yatağın içinde konuşuyorlardı.. Şaziment hanım:

— Oooh!. diyordu. Evim de, evim!. Hatırlar mısın? Şu köşede Battalın beşiği duruyordu.... Bir gün, sen bana surat etmiştin... Şu olmuştu, bu olmuştu..

Hatıralar, ardı arası gelmiyen bir sel halinde hücum ediyordu. İdris efendide ise, dinliyecek mecal yoktu. Pek yorgun düşmüştü. Karısını susturmak için dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Uzun uzun öptü.

Şaziment hanımın vücudünü birdenbire bir alev sardı. Bir an için, bu öpüş ona Finonun fenlenmiş buselerini hatırlatmıştı. Bu hatırayı kendinden uzaklaştırmak için silkindi... Kolları kocasının gövdesini sımsıkı sardı.

Bu müstesna ânın hazzını, çocuk nefesi kadar hafif, hemen hemen belirsiz bir inilti ile ifade ederek, gözlerini yumdu..

— SON —

Çene ve diş üstadı:
ŞEVKET TAGAY

ÇÖMLEKOĞLU ve Ailesi

Güldürücü Roman

Yazan : Ercümend Ekrem TALU

— 33 —

kip ettikleri yolun nereye ulaştıracağını bilerek, fakat ikrardan da çekinerek, sessiz sessiz, yarım saatten ziyade yürüdüler..

* * *

Doğup büyüdüğümüz yerlerin, yıllarca uzak kalmış olsak da, günün birinde tekrar kavuştuğumuz zaman, üzerimizde eşsiz bir cazibesi vardır. Köhne bir ev, yabani otlara bürünmüş yıkık bir duvar, bodur bir minare, taşları birbirinin üstüne abanmış metruk bir mezarlık, esrarengiz bir mevkie ulaştıracak gibi kıvrıla kıvrıla uzanan tenha bir yol, eğer bir zamanlar aşinası olmuş isek, ruhumuzu hemen okşar, gönlümüzü o saat tatlı tatlı heyecanlandırır.

Çocukluk ve gençlik çağlarımızın hatıralarını hakkile yadedebilmek için onlara sahne olan yerleri ziyaret etmeliyiz. Ömrümüzün tarihi, cazibesini, içinde yaşamış olduğumuz dekorun cazibesile tamamlar. Başkalarına hiç bir mana ifade etmiyen bir taş yığını, ihtiyar bir ağaç, iki damın arasından görünen mavi bir gök veya deniz parçası, eğer nazarlarımızın ve gönlümüzün eski tanışı ise, bize mutlaka bir şeyler söyler.

İdris efendi ile karısı, gizli bir kuvvetin sevkile, aşağı yukarı bir saatlik yürüyüşten sonra, kendilerini eski mahallelerinin içinde buldular.

Dekor değişmemişti. Belki değişti ise de, o değişiklik göze çarpmıyordu. Eğri büğrü kaldırımın taşları biraz daha yerlerinden oynamış, ahşap evlerin yüzleri zamanın tesirile biraz daha kararmıştı.

Mahalleliye klüp vazifesi gören kahve yerinde duruyordu. Onun da çardağının asması belki biraz daha gelişmiş, kol budak salmış, gür yapraklarını aşağıdaki peykelerin üzerine koyu yeşil bir perde gibi germişti.

Resmî vazife dışında, sarıkla cübbeden daha acayip bir kıyafetle dolaşmayı âdet edinen imam efendi yine başında kürk taklidi, takke ile bere arası papağı ile, elifi şalvardan bozma pantalonu ve uzun etekli pardesümsü ceketi ile yanlarından geçti, fakat tanımadı.

Az daha ileride, yolun kendi evlerine doğru kıvrıldığı noktada, yarı ciddî yarı şaka çekişen iki çocuktan birini Şaziment hanımın gözü ısırır gibi oldu.

Heyecandan titriyen sesi ile sordu:

— Sen nahiye kâtibi Hüsnü efendinin torunu değil misin?

Boğazını bir şey tıkıyor gibi idi. Son kelimeler gırtlağında boğuldu.

Çocuk, kendisine sual soran yabancı kadının yüzüne dik dik baktı; cevap vermedi, Şaziment hanım sesini zorluyarak sorgusuna devam etti:

— Annenin adı Besime değil mi?.

Bu sefer, bu kadar bilgi karşısında, çocuk tastik makamında başını iğdi...

— Ne yapıyor annen? Hanımnen?. İyiler mi?.

Öteki çocuk atıldı:

— Hanımnesi öldü onun. Mezarlığa götürdüler. Teey, iki ay oluyor!.

Şaziment hanımın yüreği cızz etti. Ölen kadın en iyi komşularından biri idi.

Biraz daha yürüdüler.. Evleri, uzaktan göründü. Nasıl bıraktı iseler öylece duruyordu. Üstkatta, yattıkları odanın çarpılmış kafesini bile düzeltmemişlerdi.

Karı koca, ikisi birden, oldukları yerde mıhlanmış gibi duruverdiler. Ayakları öteye gitmiyordu. İdris efendinin çenesi titriyor, karısının yanaklarından gözyaşları yuvarlanıyordu.

— Oraya kadar gidelim mi?

Kadın omuz silkti:

— Ne yapacağız gideceğiz de?

— Hiç!. Sordum öyle..

— Sen bilirsin.

O esnada, karşı evlerin birinden, siyah mantolu, başörtülü bir kadın, elinde bakır bir güğümle çıktı, kendilerine doğru geliyordu.

İki üç adım yaklaşınca durdu; dikkatli dikkatli baktı.

— Tanıyacağım ama!.. dedi.

Ve pek kısa, hemen bir lâhza süren bir tereddüdü müteakip:

— Şaziment hanım teyzem!... Vallahi de o!..

Diye bağırarak, ellerine sarıldı. Aktarın karısı da onu tanımıştı. Mısırçarşılı diye anılan, Dağıstanlı Ebülhayr efendinin gelini idi.

İlk heyecan anı geçince, karşılıklı bir sual sağnağıdır başladı:

— Kime geldiniz? Ne yapıyorsunuz? Nerelerdesiniz? Battal, Şükûre iyiler mi?

— Sen ne yapıyorsun? Kocan çocukların ne âlemde?

— İdris efendi amcamı yalnız görsem, tanıyamazdım. Sakalsız bir tuhaf olmuş. İyisiniz ya, efendi amca?.

İdris efendi, bütün tereddütlerini yenerek ortaya bambaşka bir sual attı:

— Bizim evde kimler oturuyor?

— Sizden sonraki ev sahibi memuriyet aldı. Dışarı gitti. Ev satılık. İçinde bekçi oturuyor. İnşallah yeniden size kısmet olur. Bütün mahalle özlüyor sizi.

Ayni dakikada hem Şaziment hanımın, hem de kocasının yürekleri hızlı hızlı çarptı. Kan başlarına çıktı; yanakları kızardı. Put gibi kala kaldılar. Zihinlerinden ayni şey geçmişti.

Mısırçarşılının gelini özür diledi

— Evde iyi su tükenmiş te, su almağa gidiyorum... dedi. Kusura bakmayın. İnşallah bize de buyurun, olmaz mı?

Ve hızlı adımlarla yanlarından uzaklaştı.

★

Aradan on gün ya geçmiş, ya geçmemişti. Ayazpaşadan yükletilen eşya, eski evin kapısı önünde arabadan indiriliyordu.

Mahallenin çocukları, içine biraz da sevinç katılmış bir merakla bu ameliyeyi seyrediyorlardı.

Fâni saltanatlarının döküntülerini bu ufacık eve sığdırabilmek için İdris efendi ile karısı içerde, terler dökerek çabalayıp dururken, sokaktan bir ses geldi:

— İdris efendi! İdris efendi!

— Ne var? Kim o?

— Ben, imam!.

İdris efendi kapıya indi.

— Buyur, imam efendi!

— Ayol evi tekrar satın almışsında haber bile vermiyorsun. Ne ise, safa geldin, hoş geldin!.

— Eksik olma, hoca efendi!.. Lâkin haber verseydim ne olacaktı, sanki?

— Ne mi olacaktı? Dükkânı da birlikte sana devrettirecektim. Orası bizim kayınbiradere yaramadı. O dükkânın içine sen yakışıyordun. Doğrusu bu.

— Şaka etme hocam.. Benim kimsenin malında gözüm yok.... Dükkânı helâl ettim, senin kaynına, daha o vakit..

— Şaka etmiyorum, İdris efendi. Yarından tezi yok, dükkân senin. Hem de sattığın fiyata..

— Düşünürüz..

— Nasıl istersen..

★

Gece, karı koca yatağın içinde konuşuyorlardı.. Şaziment hanım:

— Oooh!. diyordu. Evim de, evim!. Hatırlar mısın? Şu köşede Battalın beşiği duruyordu.... Bir gün, sen bana surat etmiştin... Şu olmuştu, bu olmuştu..

Hatıralar, ardı arası gelmiyen bir sel halinde hücum ediyordu. İdris efendide ise, dinliyecek mecal yoktu. Pek yorgun düşmüştü. Karısını susturmak için dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Uzun uzun öptü.

Şaziment hanımın vücudünü birdenbire bir alev sardı. Bir an için, bu öpüş ona Finonun fenlenmiş buselerini hatırlatmıştı. Bu hatırayı kendinden uzaklaştırmak için silkindi... Kolları kocasının gövdesini sımsıkı sardı.

Bu müstesna ânın hazzını, çocuk nefesi kadar hafif, hemen hemen belirsiz bir inilti ile ifade ederek, gözlerini yumdu..

— S O N —

Çene ve diş üstadı:
ŞEVKET TAGAY

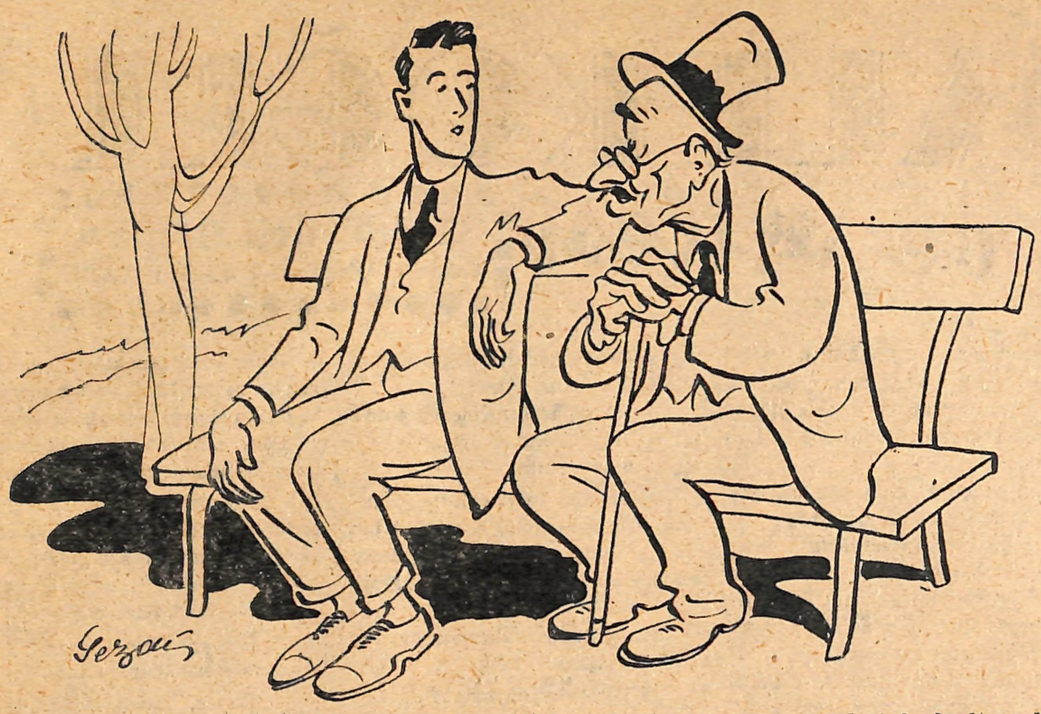

— **Bütün tecrübelerimde gördüm ki, kadınlar bir şey isterken seslerini alçaltıyorlar.**
— **Evet oğlum, öyledir. Fakat istediklerini almayınca da seslerini yükseltirler. Bunu da sonra öğreneceksin!...**

Hikâye

HERKESİN SEVGİLİSİ

Yazan: ÇALAPALA

Dört buçuk sene süren bir memurluk hayatım vardır. Bazı kimseler için memurluktan iyi bir hayat olamaz. Belli bir iş, belli bir maaş. Git, gel... Kış, yaz!..

Ne tüccar gibi iflâs korkusu, ne işçi gibi boşta kalmak telâşı!. Eğer, biraz muntazam bir insansanız, azıcık da çalışırsanız herkes sizden memnun olur; hattâ âmirleriniz bile!.

Benim çalıştığım yerde de herkes benden memnundu. Çalışkanlığımdan falan değil, güler yüzlü oluşumdan!. Sahi, ben pek güler yüzlüyümdür. Daha ömrümde kimse ile dövüştüğümü hatırlamıyorum. Ufak tefek ağız kavgalarım tabiî olmuştur!..

Neyse, orası lâzım değil, arkadaşlar beni pek severlerdi. Ben de onları severdim. Zaten çoğu da bayandı. Kadınlara karşı umumî bir zaafım vardır. Doktorların "ince hastalık,, namzetlerine kondurdukları bu umumî zaaf, bende kadınlara karşıdır.

Ne yaparsınız ki, vazifem onlara emir vermek, , disiplinle, muntazam bir şekilde çalışmalarını düzenlemek ve kontrol etmekti.

Emrimde tam on sekiz tane kız vardı. En küçükleri on sekiz, en büyükleri yirmi üç yaşında on sekiz tane kız!. Eğer bayanlar, hele genç kızlar arasında çalışmadımızsa bunun ne demek olduğunu bilemez, hattâ anlayamazsınız. Bu yaşta on sekiz kız, on sekiz tane ele avuca sığmaz şeytan, demektir. Her biri bir hayal dünyasında yaşayan ve en aklı başındası yerden üç karış yukarda uçan zırzop kızlar.

Talih onları bir araya toplamış, bir nizam, intizam altında benim buyruğuma vermişti. Eh, o zamanlar ben de otuz yaşlarımda var, yoğum... Otuz yaşlarında, oldukça yakışıklı, zeki ağzı lâf yapan, onlara göre haylı görgülü, bilgili, iyi giyinen, güler yüzlü bir adam.

Düşünün, aşağı yukarı onların ilk "erkek,, tipleri, ilk "adam,, ları bendim. Nasıl onlar her gece benim rüyama giriyorlarsa her halde ben de onların rüyasına giriyordum. Beni beğenmeleri, benden hoşlanmaları, bana gönül vermeleri lâzım gelirdi değil mi?.

Hayır!. Her gün onların gözlerinde bu aşk işaretini aradığım halde en ufak bir emare göremedim. Bilâkis beni küçümsediklerini, bana ehemmiyet vermediklerini anlatan halleri vardı.

Bu hal beni çıldırtıyordu. Diyeceksiniz ki, on sekiz kız birden sana âşık olsa ne yapardın?.. Asıl o zaman çıldırman lâzım gelmez miydi?.. Doğru!. Zaten evliydim. Bu kızlardan birile, yahut bir kaçile anlaşmamdan iyilik değil, fenalık doğabilirdi. Vazifem icabı, onlarla hiç bir zaman başka türlü bir münasebete giremezdim. Hasılı, onların bana göstereceksi güler yüzden istifade edebilecek değildim.

Fakat istiyordum; istiyordum ki beni sevsinler, benden hoşlansınlar, beni ideal bir erkek olarak tanısınlar!..

Bu duygumu yalnız erkekler anlayacaktır. Belki kadınlar da anlar. Belki bir kadın da bir çok erkek arasında kaldığı zaman ayni şeyleri düşünür, ayni şeyleri ister. Bütün erkeklerin, önünde diz çöküp kendisini sevdiklerini söylemelerini istemiyecek kadın var mıdır?. Dürüst kalmağa, eşinden başka hiç bir erkeğe yüz vermemeğe ister namusundan, ister korkusundan karar vermiş kadınlardan bile!.. Neyse, orası lâzım değil!. diyeceğim şu, ki ben kızların beni sevilecek erkek tipi olarak tanımalarını istiyordum. Hem de şiddetle!...

Nihayet bu oldu!. Bütün kızlar değil ama bir kız bana âşık oldu. Evli olduğumu, baba olduğumu, bildiği halde, kendisile birleşmemize hattâ çalıştığımız bina dışında buluşup konuşmamıza imkân olmadığını bildiği halde bir kız bana âşık oldu!..

O zamana kadar pek keyif verici bir şey olduğunu sandığım böyle sevilmenin pek can sıkıcı, üzücü, hattâ rahatsız edici bir şey olduğunu da öğrendim. Çünkü kızcağız ipin ucunu koyuvermiş, kendisini kontrol edemez olmuştu. Her halile açıktan açığa bana kur geçiyor ve benden karşılık bekliyordu.

Halbuki, dedim ya, benim kendisine mukabele etmem mümkün değildi. Benim sevmeğe, genç kızların zayıf duygularından istifade etmeğe değil, yalnızca sevilmeğe ihtiyacım vardı; o kadar! Onun yüzünden müşkül vaziyette kalmış, sözümü geçiremez, dediğimi yaptıramaz olmuştum. Durup dururken ağlamalar mı istersiniz, hırçınlaşıp isyan etmeler mi?.. Neler de neler!..

Nihayet işten çıktı da ben de kurtuldum. Bir hafta sonra öteki kızlar onun nişanlandığını haber verdiler. Tuhafıma gitti. Her zaman ciddî bahisler üzerinde konuştuğum kızlarla o günlük biraz yüz göz oldum ve öğrendim ki onun ağlamaları, sızlamaları, derin derin ah edip dalı dalıvermeleri bana olan aşkından değilmiş!. Bu nişanlandığı delikanlı ile sevişiyormuş, onunla darılmışlar da ondan böyle perişan olmuşmuş!.

Yıldırımla vurulmuşa döndüm. Bunca kız içinde bana karşı bir kişi zayıf görünmüştü. Onun da derdi ben değilmişim, başkası imiş!..

Kızlara karşı içimde derin bir kin uyanmıştı. Bazan kendimi son derece beceriksiz, bazan da onları aşırı derecede duygusuz buluyordum. Aradan uzun zaman geçmedi, ben de o işten ayrıldım. Zaten memurluk hayatı beni sarmamıştı. Nedir o? Salla başını,

— **Devamı 11 inci sayfada** —

Japon amirali Sucukis intihar etmiş. (Gazetelerden)

Denizyolları Müfettişi FERDİ TUĞMAN

HİKÂYE

— 9 uncu sayfadan devam —

al maaşını!.. Bu iş bana göre değildi. Ben hayatın göbeğinde, hayat kavgasının içinde çabalamak ve bu savaştan zaferle çıkmak için yaratılmıştım. Ayrıldım, ticaret hayatına atıldım. Bir kaç sene içinde meşhur bir iş adamı olmuşum da bu düşüncemde haklı olduğumu isbat etti.

* * *

Geçenlerde bir gün, yazıhaneye bir genç bayan geldi. Bizim daktilonun arkadaşı imiş. Sonradan anladığıma göre sırf beni görmek için büroya uğramış. Yoksa arkadaşile dışarda da buluşabilirdi.

Hizmetimde çalışan insanlara karşı gayet ciddiyimdir. Misafirlerine karşı da elimden geldiği kadar nazik davranırım. Eh, ne de olsa onlar da insan!. Onlar da emsal ve akranlarının yanında mahcup olmamak, iyi bir müessesede, hoş bir patron yanında çalışıyor görünmek isterler... Daktilonun arkadaşı pek konuşkan, şeytan gibi bir kız!. Adımı öğrenince:

— A!... Dedi. Ben sizi tanıyorum.

— Nerden tanıyorsunuz?

— Siz vaktile falanca yerde memur değil miydiniz?.

— Evet!

— Benim orada arkadaşlarım var. Sizi bana anlatır, dururlardı.

— Yok canım?!. Her halde beni çok kötülemişlerdir!.

Gözlerini açarak başını salladı:

— Hayır!. Bilâkis!...

— Övüyorlar mıydı?

— Hepsi de ayrı ayrı sizi seviyordu, size aşıktı!.

İçimdeki şeytan, şu bana kendimi sevdirmem ihtiyacını veren şeytan kuyruğunu salladı. Yalancı bir alçak gönüllülükle, fakat ağzım kulaklarıma vararak:

— Yok canım!. dedim. Benim sevilecek nem var ki?.

Garip kız, bir taş bebek gibi, yusyuvarlak açılan gözlerile bana bir kere daha baktı; alıcı gözle baktı:

— Neden olmasın?!. dedi. Zevk meselesi bu!.

Israr ettim:

— Evet, dünyada zevksiz insanlar da çoook!..

Tekrar başını salladı:

— Oradaki bütün kızlar sizin için çıldırıyorlardı. Her birinin yastığının altında sizin bir resminiz vardı. Bu kadar kız zevksiz olabilir mi?!. Fakat siz o kadar ciddî davranıyormuşsunuz ki hiç biri cesaret edemiyordu.

Dona kaldım. Meğerse beni bir kişi sevmemiş, seviyor sanmışım; on yedi kişi sevmiş, anlamamışım... Belki daktilom, hattâ şu lüzumsuz misafir arkadaşı da hayranlarım arasında da haberim yok!.. Ne garip dünya?!..

Çalapala

Dr. Hafız Cemal

LOKMAN HEKİM

Divanyolu No. 104

TÜRK MEŞHURLARI

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Her ayın birinde 32 sayfalık bir fasikül neşredilmek suretile 12 fasikülde tamamlanacak olan bu eseri ihmal etmeden toplayınız, ve eksik fasiküllerinizi bayiinizden tedarik ediniz. İlerde kütüphanenizin en kıymetli eseri olacaktır. Her fasikülün fiatı 50 kuruş

SEDAT SİMAVİ

Fuji-Yama

MİLLİ ROMAN

75 kuruş. YEDİGÜN NEŞRİYATI

Bayilerden ve kitapçılardan isteyiniz.

TOMBUL TEYZE

Meşhur Tombul Teyzenin en güzel resimleriyle süslenmiş olan bu üçüncü albüm üstad Ramizin şaheseri denmeğe lâyıktır. Tombul Teyzeyi seviyorsanız onun en güzel karikatürlerini bir araya toplamış olan bu eseri mutlaka kütüphanenizde bulundurmalısınız. Bayilerden ve kitapçılardan isteyiniz.

50 kuruş.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

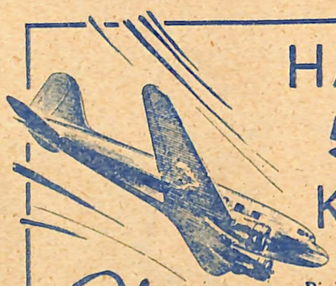

HAVALARDA

50.000

KİLOMETRE

Yazan: *Ahmet Emin YALMAN*

Birinci cilt 150 kuruş

İkinci " 150 "

Üçüncü " 125 "

Vatan matbaasında satılır

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı, No. 7. Telgraf: İstanbul KORİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Ecnebî memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

AYLIK

ANSİKLOPEDİ

KÜTÜPHANENİZİN EN KIYMETLİ BİR ESERİ OLACAKTIR

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: SEDAT S.

Basıldığı yer: Yedigün Matbası

10.000 kadını Hayrette bırakan

GARİP BİR PUDRA TECRÜBESİ

Daha güzel görünebileceğinizin Kat'i DELİLİ

BUGÜN bu TECRÜBEYİ Yapınız.

Pudracılıkta şayanı hayret son bir keşif. *Cildi güzelleştiren,* ona güzel bir cazibe ve yeni bir hayat veren unsur . . . donuk ve çirkin bir cildi, gençliğin tabii renklerile süsler. Pudra yağmur'a, Rüzgâr'a ve hatta terleme'ye rağmen bile sabit kalır ve artık parlak burun bırakmaz. Bu cevher (Krema köpüğü) namı altında beratı istihsal edilmiş ve yalnız Tokalon Pudrasında bulunmaktadır.

CİDDEN MÜHİM BİR TEKLİF

Yüzünüzün bir tarafına krema köpüğü sayesinde istihzar edilen Tokalon Pudrasını ve diğer tarafına her hangi bir pudrayı sürünüz. Şayet "Krema köpüklü pudra" ile pudralanmış taraf diğerinden *daha güzel daha taze* ve *daha cazip* görünmezse Tokalon pudranıza verdiğiniz para iade olunacaktır.

Yavrunuzun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

Fosfatin Necati

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla olan bu kuvvetli bebek gıdasını biniminilere mutlaka yediriniz.

TAKLİTLERİNİ ALMAYINIZ.

Bahçekapı: SALİH NECATİ

Karikatür

Şapkacı — Başınıza daha küçük bir şey lâzım bayan...
Tombul Teyze — Aman matmazel başımda bir küçük var... Herkes bana yakışmadığını söylüyor!..

T. T. POSTASI

Bursa: Cemil Alpdoğan

S — Memleketimizde yağ istihsalini arttırmak istiyorlarmış. Bu istihsal işinde Tombul Teyzeden istifade edilemez mi?

C — Memleketimizin neşe ihtiyacını yağdan daha önemli gören makamlar, onun yağını kaldıracak mide pek güç bulunacağını da nazarı dikkate alarak Tombul Teyzeyi kocasına ve okuyucularımıza bağışladılar!

Kurtuluş: E. Pekmezcioğlu:

S — Bazı Yunan mecmualarında da Tombul Teyzenin resmini görüyoruz. Hakiki olan hanginizdir?

C — Bolluk ve refah ülkesi memleketimizin mamûlâtı olan ve T. T. markasını taşıyan hakikî olanıdır. Ete hasret kalan Yunanlı dostlarımıza, bakıp teselli bulsunlar diye bir cemile olarak resmini yolluyoruz.

İzmir - Karşıyaka: S. Güçlü:

C — T. T. postasının cevaplarını kim veriyor?

C — Tombul teyzeye ait olanlara kocası, kocasına ait olanlara da Tombul teyze cevap veriyor.